

Sygnatura akt II AKa 442/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2024 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka /spr./

Sędziowie: SA Cezariusz Baćkowski

SA Artur Tomaszewski

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale Joanny Pawlik - Czynieńskiej prokuratora (...) Prokuratury (...)we W.

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2024 r.

sprawy W. W. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 53 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 28 września 2023 r., sygn. akt III K 45/23

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z 28 września 2023 r., III K 45/23 uznał W. W. (1) za winnego:

I. popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku z tym, że w miejsce osób: kierującej oraz wchodzącej w skład grupy wskazuje ustalone osoby oraz czyn miał miejsce od końca września 2020 r. tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego W. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 2 części wstępnej wyroku z tym, że wskazuje, że czyn został popełniony w okresie od końca września 2020r. do grudnia 2020 r. w B., w L., w Z., w K., we W. i w innych miastach na terenie województwa (...) tj. zbrodni z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) zł.;

III. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 2 części wstępnej orzekł wobec oskarżonego W. W. (1) nawiązkę w wysokości 6.000 (sześciu tysięcy) zł na rzecz (...) w J. na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii;

IV. uznał oskarżonego W. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku z tym, że wskazuje, że czyn został popełniony w okresie od końca września 2020 r. do grudnia 2020 r. w B., w L., w Z., w K., we W. i w innych miastach na terenie województwa (...) oraz w miejsce osób, od której odebrał i przekazał substancje psychotropowe wskazuje ustalone osoby tj. występku 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na mocy art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) zł;

V. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt 3 części wstępnej orzekł wobec oskarżonego W. W. (1) nawiązkę w wysokości 4 (czterech tysięcy) zł. na rzecz (...) w J. na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii;

VI. na mocy art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego W. W. (1) kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I, II i IV oraz kary grzywny orzeczone w pkt II i IV części dyspozytywnej i wymierzył mu karę łączną 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 50 (pięćdziesiąt) zł.

Poza tym, sąd rozstrzygnął o dowodach i kosztach postępowania.

Wyrok zaskarżył w całości obrońca oskarżonego adw. P. B., zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.: art. 4 KPK i art. 7 KPK przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz zasady obiektywizmu, a w konsekwencji:

1. uznanie za wiarygodne zeznania M. Ż. P. S., S. S., J. S., B. R. i J. K., gdy zeznaniom tym przeczą wyjaśnienia W. W. (1) i zeznania A. S.;

2. odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom W. W. (1), gdy jawią się one jako prawdziwe, logiczne, spójne i konsekwentne, a nadto korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie pozwalała na dokonanie takich ustaleń;

III. rażąco niewspółmierność jednostkowych kar pozbawienia wolności w punktach I, II i IV oraz kary łącznej z punktu VI części rozstrzygającej wyroku, gdy z okoliczności sprawy wynika, że adekwatną byłaby kara w wymiarze dolnego zagrożenia ustawowego za każde z zarzucanych oskarżonemu przestępstw, z uwagi na dotychczasowy sposób jego życia przed popełnieniem przestępstwa, jeszcze stosunkowo młody wiek i ustabilizowaną sytuację życiową.

We wniosku odwoławczym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o obniżenie kar jednostkowych i wymierzenie mu kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje. Apelacja jest niezasadna, gdyż sąd pierwszej instancji nie popełnił błędów przy ocenie dowodów ujawnionych na rozprawie głównej ani przy ustalaniu faktów istotnych dla rozstrzygnięcia o winie i karze oskarżonego. Przeciwnie, sąd ocenił dowodowy swobodnie, zgodnie z dyrektywą wyrażoną w art. 7 KPK i na ich podstawie ustalił fakty relewantne dla rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Wymierzona oskarżonemu kara znajduje zaś podstawę i oparcie w jej celach oraz dyrektywach sądowego wymiaru

kary wskazanych w przepisie art. 53 KK. Twierdzenia zawarte w apelacji mają wyłącznie polemiczny charakter, a przez to nie mogą skutecznie podważyć zaskarżonego wyroku.

W apelacji stwierdza się, że sąd pierwszej instancji oparł się wyłącznie na subiektywnym przekonaniu o prawdziwości zeznań złożonych przez świadków M. Ż., P. S., S. S., J. S., B. R. i J. K. w zakresie, w jakim obciążyli oni oskarżonego. Doprowadziło to do niezasadnego jego skazania za wszystkie zarzucone mu czyny oraz wymierzenia surowych kar jednostkowych i niewspółmiernie surowej kary łącznej (s. 3 apelacji).

Zważyć więc należy, że M. Ż. wyjaśnił w postępowaniu przygotowawczym, a przed sądem zeznał, że na żądanie W. W. (1) wynajął mieszkanie od znajomego B. R., w celu produkowania tam amfetaminy. Do tego mieszkania oskarżony przywiózł aparaturę do produkcji tego narkotyku oraz chemikalia, w tym tabletki C.. Wytwarzaniem metamfetaminy zajmował się S. S., który potwierdził udział w tym procederze oraz swoją w nim rolę. Świadek ten podał, że W. W. (1) zaproponował mu wspólne produkowanie amfetaminy.

Na rozprawie głównej w dniu 8 września 2023 r. B. R. zeznał, że wynajął na kilka dni pokój M. Ż.. Ponieważ ten zwlekał z oddaniem kluczy do mieszkania, udał się na miejsce, spotkał tam M. Ż. i obcego mężczyznę, a w pokoju śmierdziało chemikaliami i benzyną. Od razu domyślił się, że była tam produkowana metamfetamina, choć nie brał w tym udziału.

Na tej samej rozprawie J. K., była partnerka oskarżonego zeznała, że w czasie, gdy był on tymczasowo aresztowany przyszedł do niej A. S.. Powiedział, że sfinansował produkcję narkotyków, że włożył w to dużo pieniędzy i chce je odzyskać. Chodziło o kilkadziesiąt tysięcy złotych. Wypytywał o to, gdzie W. W. (1) produkował narkotyki i kiedy „wyjdzie z aresztu”. Mówił, że jeżeli nie odzyska pieniędzy od W., to będzie je musiała spłacić sama. J. K. podała, że produkcją narkotyków zajmowały się dwie osoby, tj. chłopak ze Z. i z J.. W samochodzie W. i na jego odzieży cały czas czuła specyficzny zapach.

Oceniając zeznania wymienionych świadków sąd a quo prawidłowo ustalił, że na zlecenia A. S. oskarżony podjął się wytwarzania metamfetaminy. W tym celu skontaktował się z S. S., który już wcześniej produkował ten narkotyk, któremu zlecił jego wytworzenie, przy wykorzystaniu tabletek C.. Zleconym procederem S. S. zajmował się razem z M. Ż., dzięki któremu wynajął mieszkanie od B. R..

Wbrew zarzutowi apelacji, ocena zeznań wymienionych świadków nie jest w najmniejszym stopniu dowolna, gdyż uzupełniają się wzajemnie, a tym samym informacje podane przez jedną osobą znajdują potwierdzenie w zeznaniach drugiej osoby. Jeżeli J. K. podała, że A. S. zlecił oskarżonemu produkowanie amfetaminy oraz wyłożył na to pieniądze, to zeznania te zostały potwierdzone przez S. S. i M. Ż., a zeznania złożone przez nich zostały potwierdzone przez B. R..

Twierdzenia apelacji, że ocena zeznań świadków oraz dalszych dowodów ujawnionych na rozprawie głównej jest dowolna (subiektywna według autora skargi) nie mają zatem należytego i wystarczającego oparcia w materiale dowodowym.

Wyrażana w art. 7 KPK zasada swobodnej oceny dowodów wymaga, aby organy postępowania przekonanie o sposobie rozstrzygnięcia określonej kwestii kształtowały na podstawie wszystkich dowodów, które zostały w sprawie przeprowadzone, oceniając je swobodnie, mając jednak na względzie zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Organy procesowe, oceniając dowody, powinny kierować się własnym przekonaniem, opierając się na dowodach przeprowadzonych i ujawnionych zgodnie z przepisami procedury karnej oraz należyście uzasadnić dokonaną ocenę. Ocena powinna zaś uwzględniać pozaustawowe kryteria w postaci zasad logiki, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Przekonanie o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych musi być: 1) poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej, w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 KPK), całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 KPK), a także 2) efektem rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, stosownie do art. 4 KPK oraz 3) wyczerpująco i logicznie, z

uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przedstawione w uzasadnieniu wyroku (art. 424 KPK).

Zarzut naruszenia art. 7 KPK nie może jednak ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazać **konkretne błędy** w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (zob. post. SN z 26.07.2007 r., IV KK 175/05, KZS 2008, Nr 1, poz. 30). W orzecznictwie sądowym wskazuje się, że chybiona jest praktyka zarzucania sądowi zaakceptowania pewnego dowodu, skoro zgłaszający ten zarzut, będąc obecny w trakcie całego postępowania, akceptował taki stan rzeczy, nie podnosił w trakcie rozprawy żadnych wątpliwych kwestii, nie domagał się wówczas dopuszczenia innego dowodu, oświadczając, że nie żąda uzupełnienia materiału dowodowego, a zatem godził się, by wyrok zapadł na podstawie przeprowadzonych już dowodów (zob. wyr. SA w Szczecinie z 6.05.2010 r., II AKa 66/10, KZS 2011, Nr 5, poz. 100). Uwiarygodnienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania w oparciu o fakty i ich pogłębioną logiczną analizę, że rzeczywiście sąd pominął dowody istotne (nie jakiegokolwiek, lecz istotne) dla rozstrzygnięcia o winie, że włączył do podstawy ustaleń dowody nieujawnione, że uchybił regułom prawidłowego logicznego rozumowania, że uchybił wskazaniom wiedzy lub życiowego doświadczenia (zob. wyr. SA we Wrocławiu z 19.04.2012 r., II AKa 67/12, KZS 2013, Nr 10, poz. 90).

Z kolei, wyrażona w art. 4 KPK zasada obiektywizmu nakłada na sąd obowiązek badania oraz uwzględniania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego.

Nie budzi wątpliwości, że wymienionym obowiązkom sąd pierwszej instancji sprostał, co wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd ocenił wszystkie dowody ujawnione na rozprawie głównej, z uwzględnieniem kryteriów wskazanych w art. 7 KPK, w tym przez pryzmat doświadczenia życiowego. Sąd skonfrontował dowody przeprowadzone na rozprawie głównej z tymi, które zostały przeprowadzone w postępowaniu przygotowawczym, a także poszczególne dowody przeprowadzone na rozprawie głównej z innymi dowodami przeprowadzonymi na tym forum. Oceniając dowody, sąd uwzględnił okoliczności przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Na podstawie uzyskanych środków dowodowych ustalił fakty odpowiadające rzeczywistemu stanowi rzeczy.

Sąd meriti wyjaśnił, które dowody uznał za wiarygodne i wskazał powody takiej ich oceny. Sąd podał również powody uznania za niewiarygodne wyjaśnień W. W. (1) i zeznań A. S.. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku na s. 12 wynika, że oświadczenia tych osób są sprzeczne z zeznaniami M. Ż., S. S., P. S. i J. S., a także B. R. i J. K..

Nie powinno też budzić wątpliwości, że sąd a quo ocenił dowody korzystne i niekorzystne dla oskarżonego. Sąd miał bowiem w polu widzenia zarówno wyjaśnienia oskarżonego i zeznania A. S., jak i zeznania podanych wyżej świadków oraz dokumenty i informacje pochodzące od organów podatkowych i kuratora sądowego, a także zapisy z czynności operacyjno – rozpoznawczych prowadzonych w stosunku do A. S., których legalność nie jest kwestionowana.

W tym stanie rzeczy, bezzasadny jest nie tylko zarzut obrazy przepisów art. 4 KPK i art. 7 KPK, ale także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego zostały ustalone na podstawie wiarygodnych i prawidłowo ocenionych dowodów. Ustalając fakty relewantne dla winy oskarżonego, sąd a quo nie pominął żadnego dowodu. Sąd nie dokonał też ustaleń, na podstawie dowodów, które nie zostały ujawnione na rozprawie głównej, ani na podstawie okoliczności, które nie wynikają z ujawnionych dowodów, czyniąc tym samym zadość dyrektywie wyrażonej w art. 410 KPK.

Bezzasadny jest zarzut rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kary łącznej wymierzonych W. W. (1). Przede wszystkim należy zauważyć, że z treści skargi wynika, że za wymierzeniem oskarżonemu łagodniejszych kar przemawiają następujące okoliczności: sposób życia przed popełnieniem zarzuconych mu przestępstw, stosunkowo młody wiek i ustabilizowana sytuacja życiowa. Podnosi się również, że „z okoliczności sprawy wynika, że adekwatna byłaby kara w wymiarze dolnego ustawowego zagrożenia za każde z zarzuconych przestępstw”.

Autor apelacji dodaje, że oskarżony „zdaje sobie sprawę, że popełnił [...] kolejny życiowy błąd, jednak nie kierował, ani nie pełnił w jakikolwiek sposób żadnej istotnej czy wiodącej roli w zarzucanym procederze” (s. 5 apelacji).

Umknęło skarżącemu, że sąd meriti wymierzając oskarżonemu karę miał na względzie następujące okoliczności: 1) popełnienie czynów o wysokim stopniu szkodliwości społecznej, 2) popełnienie tych czynów krótko po odbyciu kary pozbawienia wolności i opuszczeniu zakładu karnego, 3) pełnienie w grupie przestępczej A. S. istotnej roli i aktywny w niej udział, 4) determinacja w realizowaniu celu działania grupy przestępczej zarówno przy wytwarzaniu narkotyków, jak i wprowadzaniu ich do obrotu, 5) znaczna ilość wytworzonych i wprowadzonych do obrotu narkotyków, szkodliwych dla zdrowia ludzi, 6) działanie w zaplanowany i przemyślany sposób, 7) uprzednia karalność za przestępstwa skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym, w tym wolności od narkotyków, 8) spędzenie znacznej ilości czasu w zakładzie karnym na odbywaniu kar pozbawienia wolności, 9) powracanie do popełniania przestępstw (recydywa), 10) wysoka demoralizacja.

W apelacji brak jest jakichkolwiek merytorycznych twierdzeń kwestionujących powyższe okoliczności.

Mając zatem na względzie powyższe okoliczności, orzeczono jak na wstępie.

<i>SSA Cezariusz Baćkowski</i>	<i>SSA Jerzy Skorupka</i>	<i>SSA Artur Tomaszewski</i>
---------------------------------------	----------------------------------	-------------------------------------